

Bilag 6.

HØJESTERET

København, den 28. november 1957.

Til folketingets udvalg angående ændringer i retsplejeloven.

Højesteretssagførerprøven.

Det er naturligvis ikke meningen at gennemgå de synspunkter, der er fremført af højesteret i rettens skrivelse af 27. april 1954, som findes i betænkningen p. 53-56. Men der er navnlig under lovforslagets første behandling i folketinget blevet fremdraget enkelte punkter, som højesteret ikke havde fundet anledning til at omtale eller nærmere uddybe, og som man derfor gerne nu vil fremføre.

1. For det første vil man gerne fremhæve, at *det er prøven, som højesteret tillægger afgørende betydning* ud fra retsplejemæssige hensyn, og ikke den til prøven knyttede betegnelse, højesteretssagfører. Man anser derfor retsplejens tarv for i det væsentlige at være behørigt varetaget, hvis man skulle gennemføre en ordning, gående ud på, at prøven — i en lempet skikkelse — opretholdes som betingelse for almindelig møderet for højesteret, men at der fremtidig ikke knyttes nogen særlig betegnelse hertil. Spørgsmålet om, hvorledes de forskellige sagførergrupper skal betitles, er i det væsentlige et sagførerpolitisk problem.

Højesteret ønsker prøven opretholdt udelukkende af retsplejemæssige grunde, og man vil gerne præcisere, at højesteret ikke betragter bedømmelsen af prøve kandidaterne som en slags prærogativ, en ret, man nødig vil opgive og sætter pris på at udøve. Denne bedømmelse er et byrdefuldt hverv, som højesterets dommere bestemt ikke ønsker at beholde for selve hvervets skyld.

2. Om *møderetten i „egne sager“* vil man gerne bemærke, at den i sin tid blev indført

trods højesterets betænkeligheder, og at der efter højesterets vurdering i et ikke ubetydeligt antal tilfælde har været procederet utilfredsstillende i „egne sager“ (se betænkningens p. 54, højre spalte, og p. 57, højre spalte). At højesteret ikke nu har foreslået denne møderet i „egne sager“ ophævet, er derfor naturligvis ikke udtryk for andet, end at højesteret er klar over, at dette er politisk uigennemførligt.

Man har fra forskellig side peget på, at højesteret gennem de ca. 25 år kun 5 gange har anvendt bestemmelsen om, at møderetten i „egne sager“ kan fratages en landsretssagfører, og man har sagt, at dette „kun med rimelighed kan forstås således, at det store flertal af landsretssagførere har magtet opgaven“.

Dette beror på en misforståelse. Det fremgår klart af lovreglens tilblivelses-historie, at det ikke har været meningen, at møderetten i „egne sager“ kun skulle kunne udøves af landsretssagførere, hvis procedure fyldestgjorde de krav, højesteret stiller til at bestå højesteretssagførerprøven. Hvis højesteret havde opstillet en sådan streng målestok for bevarelse af møderetten i „egne sager“ og havde taget denne møderet fra de landsretssagførere, der ikke procederede deres „egne sager“ så godt, at de på grundlag heraf ville kunne bestå højesteretssagførerprøven, ville højesteret ganske simpelt have saboteret loven.

I denne forbindelse vil højesteret gerne pege på, at bestemmelsen i retsplejelovens § 127, stk. 2, går ud på, at møderetten i „egne sager“ bortfalder, „dersom højesteret skønner, at vedkommende efter gentagen proce-